Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

2 април 2020 година*

„Преюдициално запитване — Социална политика — Принцип на равно третиране в областта на заетостта и професиите — Директива 2000/78/ЕО — Забрана на дискриминация, основана на възраст — Покана за изразяване на интерес — Условия за участие — Изключване на пенсионери от публичния или частния сектор“

По дело C-670/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunale Amministrativo Regionale per la Sardegna (Регионален административен съд Сардиния, Италия) с акт от 21 февруари 2018 г., постъпил в Съда на 29 октомври 2018 г., в рамките на производство по дело

CO

срещу

Comune di Gesturi,

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: L. S. Rossi, председател на състава, J. Malenovský и F. Biltgen (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: R. Schiano, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 ноември 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за CO, от G. L. Machiavelli, F. Cocco Ortu и M. Tronci, avvocati,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от M. Santoro и A. Jacoangeli, avvocati delle Stato,

– за гръцкото правителство, от E.-M. Mamouna, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от B.-R. Killmann и C. Valero, в качеството на представители,

* Език на производството: италиански.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 1 и 2 от Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, 2000 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между CO и Comune di Gesturi (община Джестури, Италия) по повод на покана за изразяване на интерес за извършване на дейност по проучване и консултиране, която изключва от участие пенсионираните лица.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съгласно член 1 „целта на [Директива 2000/78] е да регламентира основната рамка за борба с дискриминацията, основана на религия или убеждение, увреждане, възраст или сексуална ориентация по отношение на заетостта и упражняването на занятие, с оглед прилагането в държавите членки на принципа за равно третиране“.

4 Член 2 от тази директива предвижда:

„1. За целите на настоящата директива, „принципът за равно третиране“ означава, че няма да има пряка или непряка дискриминация въз основа, на който и да е от признаците, посочени в член 1.

2. За целите на параграф 1:

а) проява на пряка дискриминация има, когато едно лице е, било е, или би било третирано по-малко благоприятно от друго в сравнима ситуация въз основа един от признаците, упоменати в член 1;

б) проява на непряка дискриминация има, когато видимо неутрална разпоредба, критерий или практика биха поставили лицата от определена религия или убеждение, увреждане, възраст или сексуална ориентация в сравнение с други лица в неблагоприятно положение, овен ако:
i) тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана от законната си цел и средствата за постигане на тази цел са подходящи и необходими […]

[…]“.

5 Член 3 от посочената директива, озаглавен „Приложно поле“, гласи:

„1. В границите на сферите на компетентност, поверени на [Европейския съюз], настоящата директива се прилага към всички лица от публичния и частния сектор, включително публични органи, във връзка с:

а) условията за достъп до заетост, самостоятелна заетост или упражняване на занятие, включително критериите за подбор и условия за наемане на работа, в който и да е клон на дейност на всички нива на професионалната йерархия, включително повишение;

[…]

в) условия за наемане и условия на труд, включително условията за уволнение и заплащане;

[…]“.

6 Съгласно член 4, параграф 1 от същата директива:

„Въпреки разпоредбите на член 2, параграфи 1 и 2, държавите членки могат да регламентират, че разлика в третирането, основаваща се на характеристика, свързана с някой от признаците, посочени в член 1, не представлява дискриминация, когато поради характера на засегнатите професионални дейности или в контекста, в който те се упражняват, такава характеристика представлява основно и определящо професията изискване, като гарантират, че целта е законосъобразна и изискването пропорционално“.

7 Член 6 от Директива 2000/78, озаглавен „Оправдаване на разликите в третирането на основание възраст“, предвижда в параграф 1:

„Независимо от член 2, параграф, държавите членки могат да регламентират, че разлики в третирането на основание възраст не представлява дискриминация, ако в контекста на национално право, те са обективно и обосновано оправдани от законосъобразна цел, включително законосъобразна политика по заетостта, трудов пазар и цели на професионалното обучение и, ако средствата за постигане на тази цел са подходящи и необходими.

Такива разлики в третирането могат да включват освен другото:

а) създаването на специални условия за достъп до заетост и професионално обучение, заетост и упражняване на занятие, включително условия за уволнение и възнаграждение, на млади хора, по-възрастни работници, лица, които издържат други лица, за да се насърчава тяхната професионална интеграция или да се осигури тяхната защита;

б) определянето на минимални условия за възраст, професионален опит или старшинство в службата за достъп до заетост или до определени ползи, свързани със заетостта;

в) определянето на максимална възраст за наемане, основана на изискване за обучение за дадената длъжност или необходимост от разумен период на заетост преди пенсиониране“.

Националното право

8 Член 5, параграф 9 от decreto-legge 6 luglio 2012, n. 95, converto con modificazioni dalla legge 7 agosto 2012, n. 135 (Декрет-закон № 95 от 6 юли 2012 г., преобразуван, с изменения, със Закон № 135 от 7 август 2012 г. (редовна притурка към GURI № 156 от 6 юли 2012 г.), в редакцията му след изменението с член 6 decreto-legge 24 guigno 2014, n. 90, convertito dalla legge 11 agosto 2014,

n. 114 (Декрет-закон № 90 от 24 юни 2014 г., преобразуван със Закон № 114 от 11 август 2014 г. (редовна притурка към GURI № 190 от 18 август 2014 г.) (наричан по-нататък „Декрет-закон № 95/2012“), регламентира възлагането от публичните административни органи на дейности по проучване и консултиране, като им забранява по-специално да възлага такива дейности на пенсионирани служители от частния или публичния сектор. На тези органи се забранява също да възлагат на такива пенсионирани служители ръководни или управленски длъжности или длъжности в управителните органи на тези административни органи, както и в контролирани от тях образувания и дружества, с изключение на функциите на членове на общинските съвети и членове или титуляри на избираемите органи на определени образувания. Тези длъжности, дейности и съдействия обаче могат да се им се възлагат безвъзмездно. Освен това, по отношение на ръководните и управленските длъжности, освен ако не се извършват безвъзмездно, се уточнява, че продължителността на мандата не може да надхвърля една година в един и същ административен орган, като този срок не подлежи на удължаване, нито на подновяване.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

9 На 28 декември 2017 г. община Джестури публикува покана за изразяване на интерес във връзка с възлагане на дейност по проучване и консултиране за общинския център за рециклиране.

10 Що се отнася до условията за участие, посочената покана съдържа клауза, съгласно която кандидатите трябва да отговарят на следните условия: „да притежават диплома по медицина и хирургия, да притежават специалност „Хигиена“, да имат най-малко пет години доказан управленски опит в националната здравна служба, да не са вече пенсионирани частни или държавни служители“.

11 Въпреки че CO отговаря на всички посочени в поканата за изразяване на интерес професионални изисквания, той не може да участва в процедурата, тъй като е пенсиониран държавен служител.

12 Като счита, че клаузата, която изключва пенсионираните лица от кръга на потенциално допустимите кандидати, представлява непряка дискриминация, основана на възраст, и че поради това трябва да бъде обявена за незаконосъобразна, дори за нищожна, CO обжалва разглежданата в главното производство покана за изразяване на интерес пред Tribunale Amministrative Regionale per la Sardegna (Регионален административен съд Сардиния, Италия).

13 В жалбата си жалбоподателят по главното производство изтъква, че член 5, параграф 9 от Декрет-закон № 95/2012, който забранява на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на пенсионирани служители от частния и публичния сектор, трябва да се остави без приложение, тъй като противоречи на Директива 2000/78. Освен това тази разпоредба нарушавала член 21 от Хартата на основните правна на Европейския съюз. Жалбоподателят твърди, че разглежданата в главното производство национална правна уредба създава непряка дискриминация, която не може да е обоснована от никаква законосъобразна цел.

14 Запитващата юрисдикция иска да се установи дали разглежданата в главното производство национална разпоредба е съвместима с членове 1 и 2 от Директива 2000/78. В случай че действително става дума за непряка дискриминация, тя изразява съмнения относно наличието на обосновка по смисъла на член 6 от тази директива. Всъщност било малко вероятно дейностите по проучване и консултиране, които по принцип са сложни дейности и изискват известен опит, да могат да се изпълняват добре от лица, които започват професионалната си

кариера. Ето защо мярка, която изключва възможността за възлагане на такива дейности на пенсионирани лица, била неподходяща за постигане на преследваната цел, а именно да се насърчи подмладяването на персонала чрез наемането на по-млади хора.

15 При тези обстоятелства Tribunale amministrativo regionale per la Sardegna (Регионален административен съд Сардиния) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Допуска ли принципът на недопускане на дискриминация, установен в членове 1 и 2 от Директива [2000/78], разпоредба като тази по член 5, параграф 9 от Декрет-закон № [95/2012], която забранява на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на вече пенсионирани частни или държавни служители?“.

По преюдициалния въпрос

16 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2000/78 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която забранява на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на пенсионирани лица.

17 Най-напред трябва да се припомни, що се отнася до довода на жалбоподателя по главното производство, че запитващата юрисдикция не е разгледала въпроса от гледна точка на принципа на свободно предоставяне на услуги, че национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която се прилага без разлика между италианските граждани и гражданите на другите държави членки, по принцип може да се отнесе към разпоредбите относно основните свободи, гарантирани с Договора за функционирането на ЕС, само доколкото се прилага към положения, които имат връзка с търговията между държавите членки (вж. в този случай решение от 11 юни 2015 г., Berlington Hungary и др., C-98/14, EU:C:2015:386, т. 24 и определение от 4 юни 2019 г., Pólus Vegas, C-665/18, непубликувано, EU:C:2019:477, т. 17).

18 Настоящият случай обаче не е такъв, тъй като всички елементи на спора по главното производство са свързани само с една държава членка, а именно Италианската република.

19 За да се отговори на поставения от запитващата юрисдикция въпрос, е необходимо да се провери дали разглежданата в главното производство национална правна уредба попада в приложното поле на Директива 2000/78 и при утвърдителен отговор — дали въвежда разлика в третирането, основана на възраст, която евентуално може да е обоснована от гледна точка на член 6 от посочената директива.

20 На първо място, що се отнася до въпроса дали разглежданата в главното производство правна уредба попада в приложното поле на Директива 2000/78, както от заглавието и съображенията, така и от съдържанието и целта на Директива 2000/78 е видно, че тя е предназначена да установи обща рамка, за да се осигури на всяко лице равно третиране „в областта на заетостта и професиите“, като му се предостави ефикасна защита срещу дискриминацията, основана на един от признаците, посочени в член 1 от директивата, сред които е възрастта (решения от 18 юни 2009 г., Hütter, C-88/08, EU:C:2009:381, т. 33 и от 12 октомври 2010 г., Ingeniørforeningen i Danmark, C-499/08, EU:C:2010:600, т. 19).

21 Освен това от член 3, параграф 1, букви а) и в) от Директива 2000/78 по-конкретно следва, че тя се прилага в рамките на предоставената на Съюза компетентност „към всички лица от публичния и частния сектор, включително публични органи“ във връзка, от една страна, с „условията за достъп до заетост […] включително критериите за подбор и условия[та] за

наемане на работа“, и от друга страна, с „условия[та] за наемане и условия[та] на труд, включително условията за уволнение и заплащане“ (вж. в този смисъл решения от 18 юни 2009 г., Hütter, C-88/08, EU:C:2009:381, т. 34 и от 12 януари 2010 г., Petersen, C-341/08, EU:C:2010:4, т. 32).

22 Национална правна уредба, която забранява по принцип на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на лица както от частния, така и от публичния сектор, поради това че са пенсионирани, води до изключване на всяка възможност тези лица да бъдат наети или назначени на работа.

23 От това следва, че подобна правна уредба засяга пряко възникването на трудовото правоотношение и a fortiori упражняването от съответните лица на някои професионални дейности, поради което трябва да се счита за правна уредба, която установява правила относно условията за достъп до заетост по смисъла на член 3, параграф 1, буква а) от Директива 2000/78.

24 При тези обстоятелства разглежданата в главното производство правна уредба попада в приложното поле на Директива 2008/78.

25 На второ място, що се отнася до въпроса дали тази правна уредба въвежда разлика в третирането, основана на възраст, по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2000/78, следва да се припомни, че съгласно тази разпоредба „принципът за равно третиране“ означава, че няма да има пряка или непряка дискриминация въз основа на който и да е от признаците, посочени в член 1“ от тази директива. В член 2, параграф 2, буква а) от посочената директива се уточнява, че за целите на прилагането на параграф 1 от този член 2 проява на пряка дискриминация има, когато едно лице е третирано по-малко благоприятно от друго в сравнима ситуация въз основа на един от признаците, упоменати в член 1 от същата директива. По силата на член 2, параграф 2, буква б) от Директива 2000/78 е налице проява на непряката дискриминация, когато видимо неутрална разпоредба, критерий или практика биха поставили лицата на определена възраст в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица.

26 В случая трябва да се отбележи, че член 5 от Декрет-закон № 95/2012 не посочва пряко определена възраст. Всъщност изключването на възможността за изразяване на интерес по покани във връзка с възлагане на дейности по проучване и консултиране от публичните административни органи се отнася за всички пенсионирани лица, въпреки че възрастта за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст не е една и съща за всички тези лица, като според становището, представено от италианското правителство в съдебното заседание, тази възраст може да е между 60 и 75 години. Посочвайки пенсионирането обаче, разглежданата в главното производство национална правна уредба се основава непряко на критерий, свързан с възрастта, тъй като получаването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е обусловено от прослужването на определен трудов стаж и навършването на определена възраст.

27 Трябва да се счете обаче, че национална правна уредба, която забранява на пенсионираните лица да изразяват интерес по покани във връзка с възлагането от публичните административни органи на дейности по проучване и консултиране, поставя тези лица в по-неблагоприятно положение от това на всички лица, които все още упражняват професионална дейност.

28 Следователно такава правна уредба въвежда непряка дискриминация, основана на възрастта на съответното лице, за разлика по-специално от правната уредба, разглеждана в делото, по което е постановено решение от 21 май 2015 г., SCMD (C-262/14, непубликувано, EU:C:2015:336, т. 28 и 30), която се прилага в зависимост от статута или професионалната категория, към която принадлежи заинтересованото лице на национално равнище, като забранява кумулирането на пенсия за осигурителен стаж и възраст с доход от професионална дейност.

29 От това следва, че разглежданата по главното производство правна уредба въвежда разлика в третирането, непряко основана на възраст, по смисъла на член 1 във връзка с член 2, параграф 2, буква б) от Директива 2000/78.

30 На трето място, що се отнася до въпроса дали тази разлика в третирането може да бъде обоснована от гледна точка на член 6 от Директива 2000/78, следва да се отбележи, че член 6, параграф 1, първа алинея предвижда, че разлика в третирането, основана на възраст, не представлява дискриминация, ако в контекста на национално право, тя е обективно и обосновано оправдана от законосъобразна цел, включително законосъобразна политика по заетостта, трудов пазар и цели на професионалното обучение и, ако средствата за постигане на тази цел са подходящи и необходими.

31 В посочения член 6 се уточнява също че тези разлики в третирането могат да включват по-специално въвеждането на специални условия за достъп до заетост на млади хора или определянето на максимална възраст за назначаване на работа.

32 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че разглежданата в главното производство национална правна уредба има за цел да гарантира подмладяването на персонала чрез наемането на млади хора. Освен това от писменото становище на италианското правителство следва, че член 5 от Декрет-закон № 95/2012 преследва двойна цел, а именно, от една страна, ефективно преразглеждане на публичните разходи чрез намаляване на оперативните разходи на публичната администрация, без да засяга същността на предоставяните на гражданите услуги, и от друга страна, улесняване на подмладяването на персонала на публичната администрация чрез насърчаване на достъпа на по-млади хора до публичната служба.

33 В това отношение най-напред трябва да се припомни, че едновременното позоваване на няколко цели, независимо дали са свързани помежду си, или са класирани по ред на значимост, не представлява пречка за съществуването на законосъобразна цел по смисъла на член 6, параграф 1 от Директива 2000/78 (решение от 21 юли 2011 г., Fuchs и Köhler, C-159/10 и C-160/10, EU:C:2011:508, т. 44 и 46).

34 Освен това, макар съображения от бюджетен характер да могат да бъдат в основата на социалната политика на дадена държава членка и да влияят върху естеството и обхвата на мерките за защита на заетостта, която тази държава възнамерява да приеме, сами по себе си тези съображения не представляват преследвана от тази политика цел (вж. в този смисъл решение от 20 юни 2013 г., Giersch и др., C-20/12, EU:C:2013:411, т. 51).

35 От това следва, че целта за действително намаляване на публичните разходи — доколкото в общ икономически контекст член 5 от Декрет-закон № 95/2012 е част от мерките за намаляване на прекомерния дефицит на италианската публична администрация, и по-точно цели да се избегне кумулирането на заплати и пенсии от публични средства — може да повлияе върху естеството или обхвата на мерките за защитата на заетостта, но сама по себе си не може да представлява законосъобразна цел.

36 Що се отнася до целта да се гарантира подмладяването на активния персонал, следва да се припомни, че законосъобразността на такава цел от общ интерес, свързана с политиката по заетостта, не може да бъде основателно поставена под съмнение, тъй като тя е сред целите, изрично посочени в член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2000/78, а съгласно член 3, параграф 3, първа алинея ДЕС насърчаването на високо равнище на заетост е една от целите на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 16 октомври 2007 г., C-411/05, EU:C:2007:604, т. 64).

37 Съгласно практиката на Съда насърчаването на наемането на работа безспорно е законосъобразна цел на социалната политика или политиката по заетостта на държавите членки, по-специално когато става въпрос за подобряване на шансовете за включване в активния живот на някои категории работници, и по-конкретно за благоприятстване на достъпа на младите до упражняването на професия (вж. в този смисъл решения от 16 октомври 2007 г., Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, т. 65 и от 19 юли 2017 г., Abercrombie & Fitch Italia, C-143/16, EU:C:2017:566, т. 37).

38 По-конкретно, обосновано е, като изключение от принципа за забрана на дискриминацията, основана на възраст, да се въведат разлики в третирането, свързани с условията за достъп до заетост, когато целта е да се установи балансирана възрастова структура между младите и по-възрастните длъжностни лица, за да се благоприятства наемането на работа и повишаването на младите хора (вж. в този смисъл решение от 21 юли 2011 г., Fuchs и Köhler, C-159/10 и C-160/10, EU:C:2011:508, т. 50).

39 Следователно по принцип трябва да се приеме, че целите на политиката по заетостта, преследвани от разглежданата в главното производство национална правна уредба, могат обективно и обосновано да оправдаят разлика в третирането, основана на възраст.

40 Необходимо е също да се провери дали съгласно самия текст на член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2000/78 средствата, приложени за постигане на тези цели, са „подходящи и необходими“.

41 Следователно трябва да се провери дали член 5 от Декрет-закон № 95/2012 позволява да се постигнат целите на политиката по заетостта, преследвани от законодателя, без обаче прекомерно да се засягат легитимните интереси на пенсионираните лица, които в резултат на тази разпоредба са лишени от възможност за повторно наемане на работа.

42 В това отношение следва да се припомни, че държавите членки разполагат с голяма свобода на преценката не само при избора на конкретна цел в областта на социалната политика и политиката по заетостта, но и при определянето на мерките, които могат да я осъществят (вж. в този смисъл решения от 22 ноември 2005 г., Mangold, C-144/04, EU:C:2005:709, т. 63 и от 16 октомври 2007 г., Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, т. 68). Това право на преценка обаче не трябва да води до обезсмисляне на прилагането на принципа на недопускане на дискриминация, основана на възраст (решение от 12 октомври 2010 г., Ingeniørforeningen i Danmark, C-499/08, EU:C:2010:600, т. 33).

43 Освен това компетентните органи на държавите членки трябва да намерят справедливо равновесие между различните засегнати интереси (решение от 16 октомври 2007 г., Palacios de la Villa, C-411/05, EU:C:2007:604, т. 71).

44 Всъщност забраната за дискриминация, основана на възраст, трябва да се тълкува с оглед на правото на труд, признато в член 15, параграф 1 от Хартата на основните права. От това произтича, че следва да се отделя особено внимание на участието на възрастните работници и служители в професионалния живот и следователно в икономическия, културния и социалния живот. Запазването на тези лица в активния живот благоприятства по-специално многообразието на работната сила. Интересът от запазването на активността на посочените лица обаче следва да се взема предвид при зачитане на други, евентуално разнопосочни интереси (вж. в този смисъл решения от 21 юли 2011 г., Fuchs и Köhler, C-159/10 и C-160/10, EU:C:2011:508, т. 62—64 и от 5 юли 2012 г., Hörnfeldt, C-141/11, EU:C:2012:421, т. 37).

45 При това положение трябва да се установи дали при упражняването на широката свобода на преценка, с която разполага в областта на социалната политика и политиката по заетостта, законодателят се е стремил да постигне равновесие между желанието да се насърчи достъпът на младите работници до заетост и зачитането на правото на труд на по-възрастните хора.

46 Така, що се отнася до преследваната цел, която се състои най-общо в това да се гарантира подмладяване на активно заетото население, може да се поддържа, че такава цел не надхвърля необходимото, тъй като е разумно да се откаже наемането или назначаването на работа на пенсионирани лица, които са приключили професионалния си живот и получават пенсия за осигурителен стаж и възраст, за да се насърчи пълната заетост на активното население или да се подпомогне достъпът до пазара на труди на по-млади хора.

47 Както обаче отбелязва запитващата юрисдикция, не е сигурно дали разглежданата в главното производство мярка, която се състои в забрана пенсионираните лица да изразяват интереси по покани във връзка с възлагане на дейности по проучване и консултиране, действително позволява да се подобрят шансовете за включване в активния живот на по-младите хора. Всъщност, тъй като извършването на дейности по проучване и консултиране може да се окаже деликатно и сложно, едно по-възрастното лице вероятно може, с оглед на придобития от него опит, да изпълни по-добре възложената му задача. Следователно назначаването му е от полза както за публичния административен орган, който е публикувал поканата за изразяване на интерес, така и от гледна точка на общия интерес. Макар да е възможно да се извърши подмладяване на активния персонал и в хипотезата, когато лица, които вече имат известен опит, проявят интерес към изпълнението на такива дейности — позволявайки по този начин на по-млади работници, които ще поемат освободените от тях длъжности, да получат достъп до пазара на труда — тези дейности по проучване и консултиране не трябва да се извършват с наемане на изолирани длъжности, за определен срок и без никаква възможност за последващо професионално развитие.

48 Освен това трябва да се установи дали разглежданата в главното производство забрана не надхвърля необходимото за постигането на преследваната цел, като накърнява прекомерно легитимните интереси на пенсионираните лица, тъй като се основава единствено на критерия възраст за получаване на пенсия за осигурителен стаж и възраст и не отчита дали пенсията за осигурителен стаж и възраст, която получават съответните лица в края на професионалната си кариера, е в разумен размер.

49 Размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст, която могат да получават съответните лица, обаче трябва да се отчита, тъй като разглежданата в главното производство национална правна уредба позволява на тези лица да заемат ръководни и управленски длъжности за определен период от време и безвъзмездно в съответствие със съображенията от бюджетно естество, които италианското правителство изтъква едновременно с целта на политиката по заетостта, в която е залегнало подмладяването на активно заетите служители.

50 Националният съд, който единствен е компетентен да преценява фактите по главното производство и да тълкува приложимото национално законодателство, следва да провери дали забраната, наложена на пенсионираните лица да изразяват интерес по покани във връзка с възлагане на дейности по проучване и консултиране, може да гарантира осъществяването на посочената цел и дали действително отговаря на грижата за съгласуваното и систематичното ѝ постигане (вж. в този смисъл решения от 10 март 2009 г., Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, т. 55 и от 12 януари 2010 г., Petersen, C-341/08, EU:C:2010:4, т. 53).

51 В този контекст тя трябва да провери дали по-специално възможността за безвъзмездно възлагане на ръководни и управленски длъжности всъщност не е цел на бюджетната политика, преследвана от разглежданата в главното производство правна уредба, която е в противоречие с целта на политиката по заетостта, в която е залегнало подмладяването на активно заетите служители.

52 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че Директива 2000/78, и по-специално член 2, параграф 2, член 3, параграф 1 и член 6, параграф 1 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която забранява на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на пенсионирани лица, стига, от една страна, тази правна уредба да преследва законосъобразна цел на политиката по заетостта и на трудовия пазар, и от друга страна, средствата за постигането на тази цел да са подходящи и необходими. Запитващата юрисдикция трябва да провери дали това наистина е така в случая по главното производство.

По съдебните разноски

53 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите, и по-специално член 2, параграф 2, член 3, параграф 1 и член 6, параграф 1 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която забранява на публичните административни органи да възлагат дейности по проучване и консултиране на пенсионирани лица, стига, от една страна, тази правна уредба да преследва законосъобразна цел на политиката по заетостта и на трудовия пазар, и от друга страна, средствата за постигането на тази цел да са подходящи и необходими. Запитващата юрисдикция трябва да провери дали това наистина е така в случая по главното производство.

Подписи